

Global Glass-Steagall; ikke global NATO – Webcast med Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttet

Ikke Korrekturlæst

DIANE SARE: Velkommen til den ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche fra Schiller Instituttet.

Jeg hedder Diane Sare og vikarierer i dag for Harley Schlanger. Dagens emne er: *“Global Glass-Steagall; ikke global NATO.”* Jeg synes, det er et meget provokerende tema – også selvom nogle måske ikke umiddelbart forstår hvorfor.

Jeg vil begynde med din reaktion, Helga, på den nye nationale sikkerhedsundersøgelse, som Trump-regeringen har offentliggjort. Den er dateret november 2025, men udkom i første uge af december. Den indeholder dramatiske, virkelig grundlæggende ændringer i forhold til politikkerne fra Biden-æraen – og nogle elementer, der ikke er ændret i en anden retning.

Man har udstedt et meget gennemtænkt svar, og i stedet for at sige mere vil jeg give ordet til dig.

HELGA ZEPP-LAROUCHE:

Tak. Den nye sikkerhedsstrategi er uden tvivl en velkommen ændring i forhold til den tidligere linje, som kom til udtryk i de tidligere studier. Det er et meget blandet dokument; man

må læse det som helhed. De europæiske, NATO-venlige hardlinere befinder sig i en form for paniktilstand som reaktion på det. Det er virkelig bemærkelsesværdigt – jeg kan ikke mindes at have set en tilsvarende hysteri, i hvert fald ikke i relation til USA.

Folk som Norbert Röttgen og andre siger nu, at vi må vænne os til, at USA ikke længere er vores allierede; det er helt utroligt.

Det er naturligvis vigtigt, at både Rusland og Kina har reageret forsigtigt, men moderat positivt. Ikke overstrømmende – alle ved, at ord er ord, og handlinger er handlinger – så alle venter på at se, hvad resultatet bliver.

Men der er bestemt positive elementer. Ét af dem er efter min vurdering, at NATO-udvidelsen skal stoppes. Formuleringen er ikke 100 % klar, for den efterlader et indtryk af, at udvidelsen kunne fortsætte. Det efterlader et spillerum mellem opfattelse og virkelighed. Så med al forsigtighed vil jeg give fordelene af tvivlen – men mit svar var ikke at gennemgå alle aspekter af dette meget modstridende dokument.

Det er forfærdeligt med hensyn til Latinamerika, hvor de nu har føjet den såkaldte *Trump-konsekvens* til Monroe-doktrinen. Det betyder grundlæggende at definere den vestlige halvkugle som USA's baghave.

Dokumentet har også stærkt blandede formuleringer om Kina, og visse omhyggeligt formulerede forbedringer i forholdet til Rusland – hvilket blev hilst moderat velkommen af Kremls talsmand Peskov.

I stedet for at dvæle ved alle dokumentets indbyggede modsætninger, mener jeg, at man må se dem som udtryk for den modstridende person, præsident Trump, men endnu mere som udtryk for den dybt modstridende situation, USA befinder sig i. På den ene side ønsker de at bevare deres verdensherredømme – hvilket fremgår meget tydeligt af dokumentet. Men på den

anden side: Er USA overhovedet i stand til at leve op til dette krav længere?

I stedet for at reagere punkt for punkt vil jeg tage en anden tilgang og pege på, at den gamle neoliberale orden – især den orden, der opstod efter den kolde krig, da USA og Storbritannien forsøgte at påtvinge verden en unipolær struktur – fuldstændig gav bagslag. Den gik direkte imod de interesser, som den Globale Majoritet har.

Nu fremkommer et nyt system: BRIKS, SCO. Europa er i en nedadgående spiral uden fortilfælde. Samtidig har vi situationen i Mellemøsten, Ukraine-krisen, der stadig er uløst, en ny krise mellem Japan og Kina – og truslen om en invasion i Venezuela hænger som et Damoklessværd over hele verdenssituationen.

I lyset af alle disse komplekse problemer valgte jeg at sige: Når vi nu står i en overgangsperiode, hvor aktører trækker verden i forskellige retninger – hvorfor så ikke løfte hele den strategiske diskussion ind i et nyt domæne? Ind i et nyt paradigme, hvor man overvinder geopolitikken og etablerer et nyt paradigme, hvor *den ene menneskehed* sættes først.

Alle nationale interesser skal bringes i overensstemmelse med menneskehedens fælles interesse.

Den, der siger, at det ikke er muligt, mangler grundlæggende tillid til menneskets karakter. Vi er én art. Vi har én fremtid. Vi sidder i samme båd. I en tid med atomvåben, pandemier, internettet og meget mere er enhver, der ikke forstår, at vores skæbne er uløseligt forbundet, simpelthen ikke klar i hovedet.

Derfor sagde jeg: Lad os bruge øjeblikket – præget af ekstrem usikkerhed, forvirring, vrede og panik – til at indlede diskussionen om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der

i Westfalsk tradition *tager alle nationers interesser i betragtning.*

Hvis man ikke gør dette, vil det ikke føre til fred. Historien giver eksempler på dette.

Derfor har jeg udgivet dette dokument. Vi vedhæfter linket under webcasten. Jeg opfordrer folk til ikke blot at læse det, men – hvis de er enige – at støtte det med deres navn og dele det bredt blandt venner, kolleger og på sociale medier.

For vi må løfte diskussionen op på et strategisk niveau, der ligger over den snævre egeninteresse, som kun skaber uløselige modsætninger. Men hvis man omdefinierer hele diskussionen og siger: Lad os begynde fra toppen – hvor ønsker menneskeheden at være om 100 år? Hvis vi ikke har løst vores konflikter inden da, eksisterer vi ikke længere.

Dette bør som minimum fremprovokere en diskussion om, hvordan menneskeheden kan overvinde de mange modsætninger, der dominerer i dag.

SARE: Der er meget at tage fat på, men én af de ting, du nævner i din artikel, er spørgsmålet om, hvad der skete i 1989. Det ville være nyttigt, at du gennemgår dine tanker om dette, fordi du og din afdøde mand, Lyndon LaRouche, faktisk opfordrede til genforening af Tyskland i oktober 1988. Derefter satte forskellige kræfter – sandsynligvis dem, der stadig støtter NATO i dag – ind for at fængsle ham og bringe ham til tavshed.

Et år senere faldt Berlinmuren, og året efter blev Tyskland genforenet. Det var tydeligvis et øjeblik, hvor meget kunne have ændret sig. Mange har sagt, at det var en forspildt mulighed. Måske kan dine præciseringer hjælpe her.

ZEPP-LAROCHE:

Som vi har dokumenteret i interviews – blandt andet med Jack Matlock, den amerikanske ambassadør i Moskva i disse skæbnesvangre år – var det en gylden mulighed, der gik tabt.

Allerede flere år før den kolde krig sluttede, blev Sovjetunionen ikke længere betragtet som en trussel. Da muren faldt, og Sovjetunionen opløstes i 1991, var der et øjeblik, hvor *alt* var muligt. Man havde ingen fjende. Der var ingen hindringer for at skabe en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur.

Folk talte om en ny sikkerhedsstruktur fra *Lissabon til Vladivostok*. Gorbatsjov og mange andre talte om *det fælles europæiske hus*. Den amerikanske udenrigsminister James Baker gav Gorbatsjov og Sjevardnadze løftet om, at hvis de accepterede en fredelig tysk genforening, ville NATO ikke rykke en tomme mod øst.

Der er gjort en enorm indsats for at benægte, at dette løfte blev givet. Men det *blev* det.

I dag er hundredvis af dokumenter blevet offentliggjort. Enhver kan gå til præsidentbibliotekerne, Nationalarkivet og andre institutioner og se de originale papirer. Ikke bare Baker, men også den tyske udenrigsminister Genscher og mange andre gav de samme forsikringer.

Løftet blev naturligvis brudt. Mens Baker lovede det, planlagde neokonservative allerede, hvordan de kunne udnytte forestillingen om, at Vesten havde "vundet" den kolde krig. Men Vesten vandt ikke den kolde krig. Jeg husker tydeligt, at pave Johannes Paul II på det tidspunkt advarede mod Vestens triumfalisme og sagde, at der fandtes *syndens strukturer* både i Øst og Vest.

Syndens strukturer i Øst blev betalt med Sovjetunionens sammenbrud. Men syndens strukturer i Vest var synlige i udviklingslandenes fortsatte underudvikling. Han sagde: Hvis nogen tvivler på, at sådanne strukturer eksisterer, skal de blot se på udviklingssektoren.

SARE: Jeg vil gerne afbryde kort, for du og din mand advarede jo også om, at det vestlige økonomiske system ville kollapse. Midt i al fejringen af kommunismens sammenbrud sagde I, at ja – systemet var mislykket – men tro ikke, at det liberale frihandelssystem er en succes.

ZEPP-LAROUCHE:

... vi ville få et endnu værre sammenbrud. Jeg vil ikke tage æren fra min afdøde mand, som profetisk forudsagde dette, men netop denne analyse er faktisk én af mine egne berømmelsesværdige observationer: Det er præcis dér, vi befinder os nu. Vi sidder på den største boble i verdenshistorien. Den er mange gange større end i 2008.

Derfor opfordrer vi til en *global Glass-Steagall*. Nogle kinesiske økonomer – som Justin Yifu Lin, tidligere cheføkonom i IMF – har advaret om, at Kina bør forberede sig på en mulig kollaps af AI-boblens finansielle overbygning.

Jeg mener, at de nuværende forhold kan udløse et sammenbrud forårsaget af dumhed, virksomhedsgæld, misligholdelse af betalingsforpligtelser. For eksempel: Hvis de kræfter i EU, der ønsker at stjæle de russiske aktiver, der ligger i Bruxelles og andre steder, for at “finansiere militærhjælp til Ukraine” – hvis dette blev gennemført, kunne det *alene* udløse et systemisk kollaps.

Belgiens premierminister De Wever forstår dette og har advaret imod det. Der er omkring 117 mia. dollars i Belgien, og han frygter gengældelse. Men han sagde efter den sidste diskussion, at den tyske kansler Merz er villig til at garantere følgerne af et sådant skridt. Merz hævder, at hele EU vil støtte Belgien – men det er usandt. Han gambler med tyske skatteyderes penge. Det er utroligt, hvad disse mennesker gør i deres desperation.

Til dit spørgsmål: Det var allerede tydeligt ved Tysklands genforening, at et system hvor *penge skaber penge* på bekostning af den fysiske økonomi ikke kunne vare.

Derfor er Kina – med sin vægt på den fysiske økonomi – i en langt stærkere position. Det er også derfor, de vandt handelskrigen med Trump.

Vi går meget interessante tider i møde. Min pointe med at foreslå en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur er: Når man først er enige om at løse problemerne *sammen*, kan man løse ethvert problem. Alt dette er menneskeskabt; det er ikke naturkatastrofer.

Hvis man ikke gør det, risikerer man et anarkistisk sammenbrud, der kan bringe globalt kaos.

SARE: Jeg synes, det er meget vigtigt, og jeg vil gerne vende tilbage til 1989, fordi mange mennesker, der ikke har organiseret sig, undervurderer intensiteten af kampen om den økonomiske politik. Omkring tidspunktet for Tysklands genforening fremsatte man flere forslag til en form for økonomisk udvikling fra vest til øst, som ville have bragt os i en fantastisk situation i dag, hvis de var blevet gennemført.

Lederen af Deutsche Bank, Alfred Herrhausen, blev myrdet på det tidspunkt, og jeg synes virkelig, det ville være godt, hvis du ville sige noget om det. Jeg forstår, at der er en film eller dokumentar i Tyskland om dette, som har fået en

masse omtale og skabt en del diskussion. Men er det virkelig så vigtigt, at disse kredse er villige til at myrde folk, der er i stand til at gennemføre en anden økonomisk politik?

ZEPP-LAROUCHE:

Jeg mener, at det er et spørgsmål, som stadig ikke er blevet besvaret. Idéen om, at det skulle være "tredje generation" af Rote Armee Fraktion, der dræbte Herrhausen, er yderst tvivlsom, og stort set ingen tror på den forklaring.

Herrhausen var chef for Deutsche Bank, og han var en bankmand, der adskilte sig markant fra nutidens bankfolk. Han betragtede bankvirksomhed som en *service* til industrien. Han foreslog for eksempel, at størstedelen af udviklingslandenes gæld burde eftergives, fordi den alligevel var umulig at betale, og fordi disse lande ikke kunne udvikle sig, så længe de var tyngt af denne gæld. Det var et revolutionært forslag.

Han foreslog også at udvikle Polen *uden for* IMF-rammerne ved at bruge metoderne fra Kreditanstalt für Wiederaufbau, som havde været nøglen til det tyske økonomiske mirakel efter Anden Verdenskrig. Det var naturligvis helt uacceptabelt for det internationale finansielle oligarki, at en topbankmand fremsatte sådanne forslag.

Da han blev myrdet, markerede det derfor et absolut paradigmeskifte.

Fletcher Prouty – en Pentagon-embedsmand, der blev portrætteret som "Mr. X" i Oliver Stones film om John F. Kennedy – gav på det tidspunkt et interview til *EIR*, hvor han sagde, at betydningen af mordet på Herrhausen var lige så paradigmatisk for Tyskland, som Kennedys mord havde været for USA. Det kan jeg kun være enig i, for på det tidspunkt var det netop spørgsmålet om, hvad der skulle ske med den tyske

genforening.

Herrhausen blev dræbt to dage efter, at Helmut Kohl havde fremlagt sit 10-punktsprogram. Det var Tysklands første lille skridt i retning af suverænitet. Det var ikke engang et udtrykkeligt genforeningsforslag, men et forslag om et forenet Tyskland. Selv det var for meget.

Efter mordet på Herrhausen var der et EU-topmøde. Kohl har senere sagt, at det var de mørkeste timer i hans liv. Alle vendte sig mod ham og blokerede enhver egen idé om, hvad Tysklands kurs skulle være.

Det, der derefter blev pålagt Tyskland, var euroen – som et middel til at kontrollere Tyskland og sikre, at der ikke kunne opstå uafhængige relationer mellem Tyskland og Rusland. Som det ofte er blevet sagt: Kombinationen af tysk videnskab og teknologi med russiske råstoffer og arbejdskraft – herunder videnskabelig arbejdskraft – ville være en uovervindelig konkurrent til USA.

Mange eksperter, herunder George Friedman, har udtalt, at det i mere end 100 år har været USA's strategiske mål at forhindre et sådant samarbejde mellem et uafhængigt, suverænt Tyskland og Rusland. Euroen blev udformet for at sikre, at et sådant uafhængigt forhold ikke kunne udvikles, og for at holde Tyskland fastspændt i EU's stramme økonomiske rammer, som senere blev cementeret med gældsbremsen.

Jeg mener derfor, at vi her ser en tragisk forspildt mulighed. For det, vi havde foreslået, var at udnytte det faktum, at Jerntæppet var forsvundet, og at man nu kunne forbinde Europas industrizoner og befolkningscentre med Asien gennem udviklingskorridorer.

Det betød ikke blot at bygge transportlinjer, men at anlægge en integreret tilgang med højhastighedstog, motorveje, vandveje, energiproduktion, opbygning af kommunikationsknodepunkter osv., og på den måde skabe

betingelser for investeringer i hele det indre af det eurasiske kontinent, så dets udviklingsniveau kom på højde med kyst- og flodregionerne.

Dette blev til det, vi i 1991 kaldte Eurasian Land-Bridge – den Nye Silkevej. Og det er præcis dette, Kina siden har realiseret med Bælte- og Vej-initiativet.

På én måde er det positivt, for ideerne har båret frugt. Det negative er, at Europa tog en så negativ holdning til det – ud fra en afvisning af at samarbejde med dette nye system – at Europa nu befinder sig i et frit fald uden synlig bund.

Selv om jeg ikke er enig i hvert eneste ord i den nye sikkerhedsdoktrin, rummer den formuleringen, at hvis Europa ikke ændrer kurs, trues det af en “civilisatorisk udslettelse”. Det er ganske stærke ord. Jeg tror, dokumentet især henviser til tilstrømningen af migranter som årsagen til denne risiko.

Jeg mener, årsagen ligger langt dybere: Europas fejlslagne økonomiske og kulturelle politik truer med en potentiel “udslettelse af civilisationen”. Det er en formulering, man har brugt; jeg tilskriver blot denne risiko helt andre årsager end dokumentet gør. Men slutresultatet er det samme: Europa er nødt til at ændre politik, hvis vi skal overleve den nuværende krise.

SARE: Jeg tror, det er et tema, man har tænkt over i meget lang tid. Man spørger sig selv, hvordan en nation som Tyskland – der har frembragt Beethoven, Bach, Schiller og disse genier – kunne underkaste sig nationalsocialismen. Jeg tror, at mange i dag reflekterer over nogle ret foruroligende forandringer i deres egne nationer.

Din vægt på kulturspørgsmålet er derfor virkelig vigtig i dag. Som amerikaner vil jeg sige, at jeg på en måde deler din

smerte, fordi du ser vores republiks oprindelige intention om at være et bolværk mod kolonialisme – at sige, at alle mennesker er født med lige potentiale, og at regeringens formål er at beskytte dette.

Men nu ser det ud til, at vi har en politik, der behandler nogle mennesker – for at citere *Animal Farm* – som “mere lige end andre”. Nogle mennesker anses for bedre og acceptable, mens andre betragtes som skrot. Vi er virkelig nødt til at ændre kurs.

Jeg vil stille dig et spørgsmål, der giver dig mulighed for at uddybe dette, for jeg synes, vi bør bruge lidt tid på din positive vision med de ti principper, og hvordan du forestiller dig, at de kan fungere. Jeg kunne forestille mig, at det også involverer aftaler – som ved Westfalske Fred – om gældseftergivelse, måske en tilbagevenden til faste valutakurser osv., men på grundlag af nogle grundlæggende principper.

Det spørgsmål, der blev indsendt tidligere, lyder:

“Der er en tendens blandt verdens ledere til at finde pragmatiske løsninger på problemer, hvilket er en forfærdelig tendens, der ikke vil ændre tingene til det bedre. Jeg tror, vi er nødt til at have en bred diskussion mellem mennesker for at finde løsninger, der er baseret på et højere princip, som faktisk vil ændre tingene til det bedre og bidrage til at skabe en mere perfekt verden.”

Det var en kommentar, som en seer sendte ind.

Fortsæt venligst med at forklare, hvordan vi kommer frem til det nye paradigme, du taler om.

ZEPP-LAROUCHE:

Jeg mener, det centrale spørgsmål er, om menneskeheden som art er i stand til at give sig selv en orden, der muliggør vores langsigtede overlevelse i universet.

Det centrale begreb i mine ti principper er, at jeg har opstillet syv programmatiskke punkter, som er relativt indlysende: suverænitet, et nyt kreditsystem, infrastruktur, sundhedssystemer og forskellige andre konkrete programmatiskke punkter. Men de vigtigste er efter min mening de sidste tre, som er mere filosofiske.

Hvis man ikke placerer et økonomisk program i sammenhæng med vores forhold til universet – som vi befinder os i – så hænger det på en måde i luften. Derfor siger jeg, at vi må bringe det politiske og økonomiske i overensstemmelse med universets fysiske love.

Jeg mener, at dette er fuldt ud muligt, fordi mennesker er i stand til at frembringe gyldige idéer om universets lovmæssigheder. Det betyder, at menneskeheden igen og igen kan komme med nye opdagelser, nye hypoteser, der fører til videnskabelige gennembrud.

Hvis man omsætter disse gennembrud til teknologi og bringer dem ind i produktionsprocessen, fører det – hver gang det er en sand og passende idé – til en stigning i arbejdskraftens produktivitet, i kapacitetens produktivitet og dermed i befolkningens levestandard, i den forventede levealder osv.

Det afgørende er, at en idé, der opstår i det menneskelige sind, ingen materielle egenskaber har: den har ingen vægt, ingen længde; den er immateriel. Ikke desto mindre kan en sådan idé – hvis den er sand – forandre det fysiske univers på den dybtgående måde, jeg lige har beskrevet. Den forbedrer menneskehedens levevilkår.

Dette er bevist på, at der findes en sammenhæng mellem

lovmæssigheden i mikrokosmos (sindet) og makrokosmos (det fysiske univers, økonomien osv.). Det er et meget vigtigt princip, for det betyder, at vi ikke blot flyder rundt i universet som tilfældige væsener uden forbindelse til noget. Vi er forbundet med en lovmæssighed, som vi på en eller anden måde må rette os efter.

Et eksempel: Vi er nu meget tæt på at reproducere på Jorden de plasmafusionsprocesser, som normalt finder sted i Solen. I form af fusionsteknologi er vi meget tæt på at gøre dette anvendeligt som energikilde. Det ville give næsten ubegrænset energi og gøre det muligt for menneskeheden at producere energi i titusinder af år.

Hvis vi kan reproducere noget, der foregår i Solen, i en fusionsreaktor på Jorden, så har vi det praktiske bevis på, at en sådan sammenhæng mellem mikrokosmos og makrokosmos eksisterer.

Hvis vi kan gøre det i form af fysiske processer, bør vi også tilpasse vores økonomiske praksis – og vores sociale og kulturelle praksis – til disse love. Det er en meget spændende idé, som også er blevet fejret i den store klassiske kunst.

Derfor har min afdøde mand altid understreget, at der ikke er nogen grundlæggende forskel mellem den mentale aktivitet, der fører til videnskabelige opdagelser, og den, der fører til kunstneriske opdagelser. Derfor har vi også lagt så stor vægt på behovet for klassisk kultur – og ikke popkultur. Klassisk kultur søger at opdage principper, mens popkultur blot efterligner rytmer – noget, som aber også kan gøre, når de slår på tremmerne i deres bur. Der er en grundlæggende forskel i kunstbegrebet her.

Jeg vil naturligvis også nævne det menneskesyn, der følger med: Vi må antage et menneskebillede, hvor mennesket er principielt godt af natur, og hvor alt ondt er resultatet af mangel på udvikling. Den gode nyhed er, at hvis ondskaben

skyldes mangel på udvikling, kan den overvindes gennem udvikling.

Hvis man vil fremelske og udvikle denne evne, findes der ingen grænse for, hvor langt man kan komme i perfektionen af både sindet og karakterens skønhed.

Jeg ved, at mange mennesker næsten skriger, når man siger det, men jeg er helt overbevist om, at det eneste virkelig værdige menneskebegreb er idéen om den *smukke sjæl*. Og potentialet til at blive en smuk sjæl findes i hvert eneste menneske.

Det er min vision for det hele.

SARE: Det er fantastisk! Jeg vil gerne gøre reklame for den internationale ungdomskonference, der finder sted på søndag. Jeg håber, at der er mange mennesker, der ser denne dialog mellem os og siger: "Jeg vil gerne blive en smuk sjæl. Jeg vil gerne tage ansvar for den ene menneskehed og udøve lederskab i mit land." Information findes på Schiller Instituttets hjemmeside. Måske vil du give folk nogle marchordrer.

Lad mig lige hurtigt tilføje, at vi i går havde folk oppe på Capitol Hill, som diskuterede nødvendigheden af at genindføre Glass-Steagall-loven og også nationalisere Federal Reserve. Man kan ikke bare adskille bankerne og skære en masse "affald" fra uden samtidig at have en nationalbankmekanisme til at dirigere kredit til det, der er nødvendigt.

Jeg tror, det er en del af denne NATO-operation at opretholde det nuværende finansielle system. Det faktum, at de køber våben, som ikke engang kan produceres før om tre år, får mig til at tro, at der også må være en eller anden form for gigantisk derivatboble forbundet med dette. De er så desperate for, at krigen mellem Ukraine og Rusland aldrig skal ende, osv.

Jeg ved, at du har flere initiativer, så vil du ikke fortælle folk, hvad du ønsker, de skal gøre – og eventuelt andre tanker, eller noget, jeg har glemt at spørge om, som du gerne vil tage op?

ZEPP-LAROUCHE:

Der er tre ting, der falder mig ind. Den første er netop det, du nævnte.

Vi har idéen om en *global* Glass-Steagall, hvilket betyder, at alle nationer bør indføre en Glass-Steagall-bankadskillelse. Der bør være en nationalbank i hvert land, for kravet er grundlæggende det samme overalt. Derefter behøver man et clearinghus mellem disse nationalbanker, som i praksis vil etablere et nyt Bretton Woods-system – denne gang med den udtrykkelige hensigt at gøre finansieringen af store infrastrukturprojekter i det Globale Syd til en absolut prioritet.

Som Lyndon LaRouche altid har understreget, er den vigtigste forskel mellem et nyt Bretton Woods og det gamle Bretton Woods, at det oprindelige system blev etableret efter Roosevelts død på et meget ubelejligt tidspunkt. Truman og Churchill fjernede derefter den vigtigste del af Franklin D. Roosevelts idé, nemlig at forbedre levevilkårene i udviklingslandene.

Det blev aldrig integreret i Bretton Woods-systemet, som det faktisk fungerede – selv om systemet var nyttigt for de industrialiserede nationer, så længe det varede frem til 1971. Men det overså behovet for at forbedre levestandarden i det Globale Syd. Det ville derfor være en helt afgørende komponent i et *nyt* Bretton Woods.

Hvis man samtidig har en diskussion om en ny sikkerheds- og

udviklingsarkitektur, vil dette være en del af aftalen mellem de vestlige nationer og BRIKS-landene om at reorganisere det globale finanssystem.

Tag venligst disse principper – som I kan finde via linket, vi tilføjer nedenfor – og gå til jeres folkevalgte politikere, uanset hvor I befinder jer: kongresmedlemmer, parlamentsmedlemmer, forskellige repræsentanter, delstatslovgivere, borgmestre. Fortæl dem, at de bør studere Glass-Steagall og Lyndon LaRouches fire love, for tidspunktet kan hurtigt komme, hvor vi meget vel kan blive nødt til at vedtage disse i den nærmeste fremtid.

For det andet bør I tage mit forslag om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur og på samme måde henvende jer til professorer, intellektuelle, tænketanke og forskellige indflydelsesrige personer og sige, at vi har brug for en diskussion om, hvordan vi kommer ud af det nuværende strategiske kaos ved at skifte til et helt nyt paradigme for internationale relationer – et paradigme, der i det væsentlige bygger på FN-pagten og de fem principper for fredelig sameksistens. Lad os organisere verden på en måde, hvor vi alle kan leve sammen som én menneskehed. Det er den anden marchordre.

Og hvis du er ung, bør du absolut deltage i vores kommende ungdomskonference næste søndag. Skriv til os og tilmeld dig. Vi ønsker at have en diskussion om de unges rolle. Det, vi siger her, er én ting – men de unge, der nu er i teenageårene, i 20'erne og 30'erne, er dem, der skal leve – eller ikke leve – med konsekvenserne. Kan du forestille dig det?

Kansler Merz deltog i mandags i en udsendelse på offentligt tv med såkaldte "borgere", og en soldat, som sagde, at han havde været professionel soldat i ti år, stillede ham et spørgsmål. Han sagde:

"Jeg har vænnet mig til tanken om, at jeg kun bliver 40 år,

og så dør jeg på grund af den nuværende situation i verden. Kansler Merz, hvordan vil De overbevise unge mennesker om, at de også snart skal dø?”

Han mente det fuldstændigt alvorligt. Han sagde ikke: “Hvad i alverden er det, I gør?” Han sagde: “Nej, jeg har vænnet mig til det, for jeg er soldat af profession.”

Merz griber naturligvis den enorme åbning, han får, og svarer: “Nej, jeg ønsker blot, at hæren er stærk, så vi aldrig behøver at forsvare os selv.” Men soldaten accepterer det, og samtalen fortsætter. Det er dybt akavet – kan du forestille dig det?

Det er åbenlyst, at de unge må påtage sig en helt anden rolle.

På den positive side kan jeg sige, at der i fredags i Tyskland var omkring 50.000 skoleelever på gaden i 90 byer for at demonstrere mod værnepligt. Det betyder ikke, at vi er imod værnepligt som sådan – det kan være en patriotisk ting, som man frivilligt ønsker at gøre, hvis det sker under sande forsvarsforhold.

Men under de nuværende omstændigheder ville det helt tydeligt være for at bruge unge mennesker som kanonføde i den krig, der planlægges – en krig, som Ungarns premierminister Orbán siger, at EU allerede har besluttet at gå ind i. Under disse omstændigheder har eleverne brug for al den støtte, de kan få, for at modsætte sig dette og sikre, at det *aldrig* bliver til lov.

Derfor: Hvis du er ung, så tilmeld dig denne konference. Hvis du kender en ung person, der burde høre om den, så fortæl dem det. Lad os have denne diskussion om, hvordan de unge kan spille en rolle i kampen for det nye paradigme for hele menneskeheden – næste søndag og fremover.

SARE: Perfekt. Mange tak, Helga Zepp-LaRouche. Jeg ser frem

til at tale med dig igen meget snart.

ZEPP-LAROUCHE: Vi ses snart.